

Sygn. akt I C 2979/17 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 listopada 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, I Wydział Cywilny,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Błęsińska-Kozłowska

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Małgorzata Karwacka

po rozpoznaniu w dniu 17 listopada 2017 r., w O., na rozprawie,

sprawy z powództwa (...) (...) z siedzibą w G.

przeciwko P. K.

o zapłatę

oddala powództwo.

SSR Katarzyna Błęsińska-Kozłowska

Sygn. akt I C 2979/17 upr

UZASADNIENIE

Powód (...) (...) w G. wniósł o zasądzenie od pozwanego P. K. kwoty 4.151,29 zł zł oraz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu wskazał, że wierzytelność dochodzona pozwem wynika z braku spłaty należności wynikającej z zawartej przez stronę pozwaną umowy o pożyczkę z (...) S.A. Powód wskazał, że nabył wierzytelność dochodzoną pozwem.

Pozwany nie zajął stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie wobec nie zaoferowania ani jednego dokumentu przez pozwanego. Pozwany nie przedstawił dosłownie żadnego dokumentu.

Sąd nie mógł nawet ustalić stanu faktycznego wobec nie przedłożenia dokumentów.

W ocenie Sądu, powód nie wykazał, by dochodzone roszczenie, w wysokości wskazanej w pozwie, rzeczywiście mu przysługiwało, tzn. aby wierzytelność wobec pozwanego wynosiła kwotę wskazaną w pozwie i objęta była umową przelewu wierzytelności zawartą z pierwotnym wierzycielem. Powód nie wykazał również tego, by skutecznie nastąpiło nabycie wierzytelności. W ocenie Sądu zatem powód nie udowodnił, aby rzeczywiście doszło do przelewu wierzytelności. W myśl zaś przepisu art. 509 § 1 i 2 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Mając na uwadze przedstawione okoliczności należy uznać, iż powód nie wykazał także tego, by przysługuje mu względem pozwanego dochodzona pozwem wierzytelność. Zgodnie zaś z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa bowiem na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem art. 6 k.c. jest przepis art. 232 k.p.c., zgodnie z którym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Od obowiązku wskazywania dowodów nie zwalnia bynajmniej powoda treść przepisu art. 339 k.p.c., zgodnie z którą, jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą. Z treści tego przepisu wynika bowiem również, iż twierdzeń powoda nie przyjmuje się za prawdziwe, jeśli budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Mając na względzie wszystkie przedstawione okoliczności, w tym przede wszystkim brak dowodów oraz fakt, że przytoczone w pozwie okoliczności budzą wątpliwości, powództwo należało oddalić.

SSR Katarzyna Błęsińska – Kozłowska